

dOKUNAN ŞİİRLER-2-

Tayyib ATMACA

Her ay yüzlerce dergi çıkar binlerce şiir yayınlanır. Şiir edebiyat dergilerinin “esas oğlan”ı olmasına rağmen çok az şiir kitabı basılır. Basılan şiir kitaplarının çoğu da baskı ve diğer tüm masrafları şairinden karşılanmak kaydı ile basılır. Şair de sözde bir yayınevi tarafından basılan bu kitabını okuyucusuna çoğu zaman bedeva vererek ulaştırmaya çalışır.

Kaideyi bozmayan bazı istisnalar hariç, şair/yazarsanız ve bir yerlerde “dayı”nız yoksa ağızınızla kuş tutsanız belli miktarda kitap karşılığında da olsa bir telif ücreti alarak kitabınızı yayınlatabilirsiniz. Böyle olunca da parası olan “üç gülfü bir elham bilen kendini şeyhülislam zanneder”ek şiir üzerine tirad okumaya başlar. Nasrettin Hoca parayı verene düdük alma meseli şairler/yazarlar arasında tam tersinden uygulanır. Şair/yazar hem parayı verir hem de düdük hediye eder. Hediye sahibi de düdüğü çalar mı çalmaz mı o belli değil ama en azından düdüğü ağızına alarak çalışmış gibi poz verir.

Yaklaşık yirmi yıl önce Kırağı Şiir Serisi olarak çıkardığımız ve parasını şairinden karşıladığımız on bir şiir kitabı baskı maliyetinin iki katı bir fiyatla Kırağı Şiir Dergisi’nin bulunduğu kitapevlerine gönderilmiş ve kitaplar bir yıl içinde tükenmişti. Şimdi gerek kitapevlerinin, gerekse yayınevlerinin kapısından içeriye girmesine müsaade edilmeyen şiir için “şiir kitabı satılmıyor” demenin mantıklı bir gerekçesini açıklayacak bir yayınevi göremiyorum. Bundan dolayı da birçok şair bedavadan düdük dağıtıp kimin nasıl çalacağını beklemek yerine şiirlerini şiir dosyası şeklinde bilgisayarında muhafaza ederek dünyadan ayrıldığında çocuklarına ya da dostlarına “çam sakızı, çoban armağanı” kabilinde şiir kitabı dosyalarını bilgisayarlarında flaşında “kıymetli evrak” gibi muhafaza ederler.

Kırağı Şiir Serisinde ilk ve tek kitabı *Güvercin Vadisi Şiirleri* olan *Yasin Mortaş*’ta, yazdıklarını yıllardır çeşitli edebiyat dergilerinde paylaşarak binlerce şiirinin bir gün üç beş kitap olarak çıkacağı zamanlara saklıyor şiirlerini. *Yasin Mortaş* üretken bir şair olmasına rağmen hâlâ bir kitabı olan, şiir dalında onlarca ödül alan ve edebiyat dergilerinde yüzlerce şiiri yayınlanan bir şair. Şiir edebiyat dergilerinde yayınlanıyor ise neden şiir kitabı basılmıyor meselini ne kadar südürsek bir o kadar da süner süner. Oysa şiir “süner atmaz lastik” değildir. Kitap fuarlarına gittiğinizde isterseniz bir araştırma yapın ve şöyle deyin: “şiir kitaplarınızın olduğu bölüm hangisi”dir dediğinizde eminim ya şiir kitabı yok diyecekler ya da az müsaade deyip sizin göz gezdirdiğiniz gibi kendi stantlarında şiir kitabı aramaya başlayacaklardır.

Günümüz kaliteli şairlerinin çoğunun bir “kitap sandığı” vardır ve bu sandık çoğu zaman kendisi dünyadan göçtükten sonra açılır, kadirbilir çocukları ya da dostları varsa bu kitaplar basılır değilse şairle birlikte şiirleri de ölür. İşte *Yasin Mortaş*’ta, kadim dostu *Mustafa Pınarbaşı* gibi şiir dosyalarını sandığa dolduran bir şair.

Hani bir türkü vardı “ağlarsa anam ağlar/gerisi yalan ağlar” diye. İşte şairin anasından sonra ağlayan dostlarından birisi de ölen şairin dostudur. *Yasin Mortaş*, dostu *Mustafa Pınarbaşı*’nı uğurladıktan sonra hatıralarını *Yalgın* başlıklı şiirle kanatır:

*biz
batıpark'ta
kuşlara şiir içirirdik*

*ey mahir şairim
ey serab-ı aşk
çöle gül kokusu veren maşuk
yağmur geçidim/şiir(iş)cim
vahasını ateşe veren bedevi
biz trabzon caddesinde
hayatı böyle mi konuşmuştuk (Bir Nokta, Şubat 2017/181, s.28)*

Okuduğum şiir kitabında beğendiğim şiirlerin ya tamamına ya da hoşuma giden dizelerinin altını mutlaka çizerim. Altını çizdiğim dizeler yüreğimde karşılığı olan dizeler de ondan.

Bu kitapta yüreğimde karşılığı olmayan dizeler elbette şiir dizeleri değil anlamı taşımasın. Çünkü herkes kendinde olmayanı arar, kendisi gibi söylemeye çalışmışsa da gülümseyip geçer. Belki de hoşuma giden dizeler benim söylemek isteyip de bir türlü nasip olmayan söylemler olduğundan yüreğimde karşılığını buluyor. İşte bu kitaplardan birisi de *Mustafa Özçelik Ağabey*'in *Ateş Denizi* şiir kitabı.

*“Hangi kapıyı açsam
Bin kapı daha açılır önümde
Hepsinden sen çıkarsın*

*Gülü koklasam
Çiğdem biraz ötede*

Hazır bekler boynu bükük menekşe” (s.9) *Mustafa Özçelik*, Nakkaş şiirinin ilk iki kıtasında yüreğimizin kapısını işte böyle aralar da biz de içeriye buyur etmez miyiz? Şairin işinin bal arası kadar zor olduğunu görüyorsunuz değil mi? Arı bütün bu çiçeklerin haricinde binlerce çiçeğe misafir olur ama şair seçim yapmak istiyor ama onu da yapamıyor.

*“Leyla biter
Konuşur Emir Sultan*

Aşkın öteki seherinde” (s.10) *Sevda Meseli* adını taşıyan şiirdeki bu kadar alıntım bana göre sözün özü, meseli uzatmaya gerek yoktu. Ama her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır değil mi? Peki bu Leyla sizin bildiğiniz Leyla mı? Hayır, bu Leyla çok karanlık bir gecenin adı, Aşkın öteki seheri de Cennet bahçelerinden bir bahçede uyanmanın adı olsa gerektir.

*“Kimse kendi kalmaz
Bir ağaca tutununca
Ah ateşin dayanılmaz büyüü
Kelebek ateşi arar
Kendi olmaz yanmayınca”* (s.16)

Özçelik'in buraya aldığımız dizeleri bizi alıp götürürken aklımıza Büyük İslam âlimlerinden Şeyh Sadi Şirazi şu sözleri geldi: “Bir gece sevdiğim içire girdi, yerimden öyle fırlamışım ki elbisemin etiği mumu söndürdü. Güzelliği ile karanlığı dağıtan sevgilim sordu: Ben gelince neden ışığı söndürdün? Dedim ki: Güneş doğdu zannettim...” Özçelik'in bahsettiği bu o ağaç “Sevgili” olsa gerek. O ağaca tutununca yanmamaya çare mi var? Yine Sadi pervaneyi şöyle tarif eder: “Ey seher kuşu! Aşk pervane (kelebek)den öğren. Zira o yanmışın canı gitti de sesi çıkmadı.” Burada birden bire aklıma bir şiirimden iki dize geldi:

*Kelebekler ateşlerle uslanır
Gün kızıl akşamdan tandan ibaret.*

Demek ki kelebek tek başına bir pervane değil en az dört kelebekten bir pervane olur. Ondan son-ra aşkın etrafında dönülmeye başlanır.

Mustafa Özçelik, *Ateş Denizi*'nde kulaç atmaya devam ediyor.

Seyredip âlemleri

*Geçer tenden ve candan
Sor şimdi
Gönül tahtında
Kimdir sultan* (s.12.)

Bu şiir de sanki yukarıda alıntıladığımız şiirin bir devamı niteliğinde. Pervanenin kanatları şem-de kavrulduktan sonra Sultanın kim olduğu onun meseli değildir artık. O aradığını bulmuş, aşkın ale-vinde yunarak arınmıştır. Biz yukarıdaki dizelerle ilgili sözümüzü bağlarken Özçelik başka bir şiiriyle sözümüzü sürdürmemizi istiyor:

*“Arifler mektebinde
Böyle başlar ilk ders
Sen yoksan varlığın şimdi başlar işte*

*Hadi gel, ateşlere girelim
Geldiğimiz yere”* (s.22)

Bu nasıl yuyunma ki yundukça yunası geliyor şairin.

Bir şair özellikle türkü dinlemiyorsa, kendini hayatın hengâmesine kaptırıp gidiyorsa vay o şairin haline. Ne söylediğinden kendisi bir tat alır, ne de okuyucunun yüreğini bir cemre düşürür. Ham, içi boş, ya da tadıyla, kokusuyla sizde bir çağrışım yaptırmayan kelimelerle şiir yazmaya çalışır. Özçelik geçenlerde kaybettiğimiz bir türkü ustasına vefasını yaşarken gösteriyor.

*“Hadi bir bozlak dinleyelim Neşet ustadan
Götürsün bizi götüreceği yere” s.45*

Mustafa Özçelik’in Ateş Denizi üzerine söyleyeceklerimizi sürdürmeye çalışsak sayfalar dolusu yazmak gerektiğini inanıyorum. Eskiden genç şairler şiirlerini bir üstada getirirlermiş. Üstat şiirde gördüğü hataların üzerine mum damlatırmış. Genç şair üstadın kapısını aşındırmaktan usandığı bir esnada “Üstadım şiirlerime baktınız mı?” deyince üstat da mum tenekesini göstererek “şiirlerinin tamamı mum tenekesinin içinde” der. Mustafa Özçelik ve şiir dostları beni bağışlasın, Ateş Denizi’nde mum tenekesine atabilecek şiir bulamadım. O kadar çok şiirin altını çizmişim buraya almaya çalışsam kitabın kendisini alıntılarla zorunda kalırdım.

Sıra geldi her ne kadar da bir yayınevi tarafından basılmış gibi gözükün parası şairi tarafından ödetilen bir kitaba.

Kırk yıldır şiirlerini sandıkta bekleten ve 63 yaşında şiirlerini dostları ile buluşturan *Hanif Yılmaz Ağabey Vuslat Irmakları* isimli şiir kitabı ile dünyadan gelip geçici olduğunun bilincinden hareketle:

*Yorgun çeşmelerden duyulur
Ölümün soğuk sessizliği
Şairler yalnız ölmüş anladım
Bir şiiri kalır
Bir sevdası
Şairden geriye kalan mirası (s.200)*

Hanif Yılmaz Ağabey’in bir dergide şiirini okumuş ve hoşuma giden bu şiirden dolayı da kendisine bir şekilde ulaşıp tebrik etmişim. Bir şiir kitabı baştan sona okunabiliyorsa iyi bir şiir kitabıdır demektir. *Vuslat Irmakları*’nda yer yer bize çarpan dizelerin altını çizmişim. İşte altını çizdiğin şiirin bir bölümü:

*Yaktı çeşm-i siyahın, sevdayı aşka yandım
Kalp yandı gönül yandı, serapa sana yandım

*Aşk meydanına girdim, pehlivan Rüstem gibi
Mecnun oldum yenildim. âhu ceylana yandım. (Age. s.228)*

Hüseyin Burak Us yaklaşık on yıldır hem kendini hem şiiri arama talimlerinden sonra *Kim Geldi Penceresi* ile şiir bohçasını tekrar açtı. Bir de bu kitabının penceresinden şiire bakmaya devam edelim. *Hüseyin Burak Us*, rahmetli *Mustafa Pınarbaşı*, *Mehmet Akif Baltutan* ve şiirin peşinde med cezir halleri yaşayan *Yasin Mortaş* ve *Bünyamin K.*’nin çizgisinde bir şair. Bu şairler biraz da gerek şiirleri ile gerekse yaşantıları ile Cahit Zarifoğlu’nun çizgisini sürdüren şairlerdir. *Burak Us*’un *Kim Geldi Penceresi* kitabından sadece bize dokunan dizeleri alalım kitabın tamamını da siz okuyun.

*“Yorganım yok oğlum
ayağımı kafama göre uzatıyorum.” (s.9)*

*“Bizim de tufanımız koptu bir kaşık suda
Tut şu ecelin ucundan birlikte kuruyalım
Buruşmuş bir günah gibi
Uzanalım şeytanın ütü masasına” (s.10)*

*“Bir gül kokladılar dikenlerinden başlayıp
Bambu masalarda kırmızı parmaklar
Çağır çağır Osman gelmedi
Düştü paylarına Muhammedî yalnızlıklar” (s.15)*

“Acıların kırmızı ışığı yok ki” (s.30)

*“Hüzün terleyip durdum ucu kuru yad ellerde
Sağ yanımda geçmedi günler hep kahır oldu üstüm başım” (s.36)*